

ת"פ 30469/02/16 - פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נגד שלומית אדנה

בית משפט השלום ברמלה

15 ספטמבר 2016

ת"פ 30469-02-16 פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נ' אדנה

בפני מאשימה נגד נאשמת
כב' השופט ד"ר עמי קובו, סגן הנשיאה
פרקליטות מחוז מרכז - פלילי
שלומית אדנה

ב"כ המאשימה: עו"ד לירן ממן

ב"כ הנאשמת: עו"ד נטע חפץ

החלטה

רקע

1. **האם יש לקבל טענת הגנה מן הצדק ולהורות על ביטול כתב אישום, אשר הוגש בעבירת תקיפת שוטר והעלבת עובד ציבור, ללא שהתקבל אישור שפיטה ממח"ש באשר לנאשמת בתיק זה מחמת טעות? זו השאלה המרכזית הדרושה להכרעה בהחלטה זו.**
2. לפניי בקשת הנאשמת להורות על ביטול כתב האישום, מחמת הגנה מן הצדק, לפי סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.
3. כתב האישום הוגש ביום 15.2.16 ומייחס לנאשמת עבירות של **תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו** לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ו**העלבת עובד ציבור** לפי סעיף 288 לחוק.
4. על פי עובדות כתב האישום, ביום 7.3.15 הגיע שוטר לרחוב ברמלה בעקבות תלונה על רעש. השוטר ניגש אל קבוצת נערות שהקימו רעש במקום ושתו אלכוהול, ופנה לאחת הנערות במקום. הנאשמת, שהייתה שרויה בגילופין, אמרה לשוטר "אתה מדבר רק איתי", ובהמשך גידפה אותו. בזמן שהשוטר החל לרשום לנאשמת דוח, הגיעה א.ד, קטינה אשר היתה חלק מקבוצת הנערות, אשר היתה שרויה בגילופין, והחלה להתפרע. השוטר הודיע לקטינה כי היא עצורה וניסה להכניסה לניידת. בתגובה החלו הנאשמת והקטינה להיאבק בשוטר, הדפו את ראשו לכיוון הניידת וגידפו אותו. השוטר השתלט על הקטינה והכניסה לניידת. אז נכנסה גם הנאשמת לניידת והשוטר הודיע להן כי הן עצורות והחל להסיען לתחנת המשטרה. במהלך הנסיעה הורה השוטר לנאשמת ולקטינה לתת לו את מכשירי הטלפון הניידים שלהן ומשסירבו ניסה לקחת אותם. בתגובה הנאשמת והקטינה חבטו בראשו, שרטו את ידו וגידפו אותו. בתחנת המשטרה משסירבה הנאשמת לשבת, הושיבה השוטר ובתגובה בעטה הנאשמת ברגלו השמאלית וגידפה אותו. בהמשך בעטה הנאשמת בדלת חדר העצורים וגידפה את השוטר, ובהמשך שפכה כוס מים על הרצפה.

5.

לטענת ב"כ הנאשמת, עו"ד נטע חפץ, יש לבטל את כתב האישום מחמת פגם או פסול בכתב האישום או מכוח הגנה מן הצדק. במהלך חקירתה במשטרה העלתה הנאשמת טענות על אלימות שהופעלה נגדה על ידי השוטר. אין מחלוקת כי היה צריך להעביר את התיק למחלקה לחקירות שוטרים (להלן: "מח"ש") לצורך בדיקת טענות הנאשמת וכך גם נעשה. אולם התברר כי לא קיים תיק מח"ש בעניינה של הנאשמת אלא רק בעניינה של הקטינה, אשר מוזכרת בכתב האישום עימה. רק בשלב זה, כשנה לאחר התרחשות האירועים הועבר התיק למח"ש בשנית לבחינת עניינה של הנאשמת. הלכה למעשה הוגש כתב האישום נגד הנאשמת טרם ניתן "אישור שפיטה" לאחר בחינת תלונתה כנגד השוטר וזאת בניגוד להנחית פרקליט המדינה. התנהלות זו מהווה פגם או פסול בכתב האישום ואין במתן אישור בדיעבד כדי לרפאו. מעבר לכך, התנהלותה של המאשימה מנוגדת לכללי הצדק וההגינות המשפטיים. משלא הועבר החומר לידי מח"ש במועד הנדרש וטרם הגשת כתב האישום נפל פגם מהותי בהליך. הפגם שנפל לא ניתן לתיקון באמצעים מידתיים ומתונים שכן מח"ש מלכתחילה לא פתחה תיק בעניינה של הנאשמת ובחנה רק את תלונתה של המעורבת האחרת בפרשה. חקירת המקרה בדיעבד, לאחר שכבר התגבשה החלטה באשר לאשמתה של המבקשת באירועים שבכתב האישום אינה אובייקטיבית ולא תוביל לתוצאה שונה מזו שקיימת היום. כמו כן, בדיקת תלונתה של המעורבת הנוספת בפרשה שעה שעוד לא היה תלוי ועומד נגדה כתב אישום, אל מול אי בדיקת טענותיה של הנאשמת מהווה אכיפה פסולה ואכיפה בררנית, גם אם בטעות יסודה. גם סירובה של המאשימה לחזור בה מכתב האישום לאחר שהתברר המצב לאשורו בניגוד לעמדתה במקרים דומים מהווה אכיפה בררנית. יש לאפשר לנאשמת למצות את ההליכים בפני מח"ש כאשר אין כתב אישום תלוי ועומד נגדה, כפי שניתן למעורבת האחרת בפרשה ולפיכך יש להורות על ביטול כתב האישום.

6.

לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד טובי הראל, יש לדחות את בקשת הנאשמת לביטול כתב האישום הן בטענה של "פגם או פסול בכתב האישום" והן בטענה של "הגנה מן הצדק". הגם שב"כ המאשימה לא חלק על כך שהמאשימה נדרשת על פי הנחיית פרקליט המדינה לקבל אישור שפיטה ממח"ש טרם הגשת כתב האישום, לשיטת המאשימה העדר אישור שפיטה אינו יכול להתפרש "כפגם" או "פסול" בכתב האישום שכן אין המדובר בהשמטה של פרט ענייני בכתב האישום (פגם) או אי עמידה בדרישות החוק באשר לכשרות ולתקפות כתב האישום (פסול). בכל הנוגע לטענת הגנה מן הצדק הרי שעל פי **הלכת ברוביץ** יש לבחון את הטענה בשלושה שלבים. המאשימה אינה חולקת על שנפל פגם בהליך הפלילי ואולם גם אם תתקבל טענת ההגנה לפיה המשך ניהול ההליך כרוך בפגיעה בתחושת ההגינות, הרי שהאמצעי של ביטול כתב האישום הינו צעד בלתי מידתי וניתן לבחור אמצעי מתון ומידתי יותר ממנו בנסיבות העניין, וזאת על ידי בירור תלונתה של הנאשמת על ידי מח"ש, ללא התקדמות בהליך הפלילי עד לקבלת החלטת מח"ש. בע"פ 333/10 **סרנקו נ' מדינת ישראל** (28.10.10) דחה בית המשפט את הטענה כי עיתוי בדיקת תלונת נאשמת מהווה פגיעה חמורה בתחושת הצדק וההגינות. כמו כן קבע בית המשפט כי הנחיית פרקליט המדינה אינה נוגעת לזכות יסודית של הנאשם הכתובה עלי ספר החוקים. ב"כ המאשימה הפנה לאסופת פסיקה במקרים בהם נדחו טענות דומות. לטענת ב"כ המאשימה העובדה שהפגם נעשה בתום לב בצירוף העובדה שטענת המעורבת הנוספת נבדקה על ידי מח"ש ונגנזה בסופו של יום, מחלישה מעוצמת הפגם. זאת, יחד עם הראיות בתיק אשר מצביעות על חוסר קוהרנטיות בגרסאות של הנאשמת והמעורבת הנוספת וכן העדר סימני חבלה מלמדים כי אין המדובר בפגם כה עוצמתי וכי ניתן לנהל את ההליך הפלילי במקביל לבדיקת מח"ש, או לחלופין

להשהות את ההליך הפלילי לצורך בחינת התלונה על ידי מח"ש עד תום, ובכך לתקן את הפגם.

7. ב"כ הנאשמת הוסיפה בתגובה לטענת המאשימה כי אין מחלוקת כי גם כיום טרם התקבל אישור שפיטה בכתב ממח"ש כפי שנדרש על פי הנחיית פרקליט המדינה. כמו כן, שליחת החומר לבדיקת מח"ש בשלב שתלוי ועומד נגד הנאשמת כתב אישום ומבלי שהתקבלה החלטת בית המשפט בנושא מהווה אף היא התנהלות בלתי סבירה של הרשות אשר מצדיקה את ביטול כתב האישום. בנוסף, אין נפקא מינה אם הפגם שנפל בהליך מקורו בטעות, אם לאו, מאחר שיש לבחון האם קיומו של ההליך יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות ולא מהו מקור הפגם. ב"כ הנאשמת איבחנה את הפסיקה שהוגשה על ידי המאשימה וטענה כי במקרה דנן מדובר בפגם חמור אשר נובע מהתרשלות כל הנוגעים בדבר החל מהמשטרה, דרך הפרקליטות ועד למח"ש. בפועל עניינה של הנאשמת כלל לא הובא בפני מח"ש ולא ניתן לרפא את הפגם באופן אחר מלבד ביטול כתב האישום. הגשת כתב האישום ללא אישור שפיטה אינה עומדת במבחני הביקורת השיפוטית, פוגעת באמון בציבור ומכשירה פגיעה בזכויות אזרחים. כמו כן דווקא העובדה כי במקרים דומים בעבר בחרה המאשימה לחזור בה מכתב האישום, מחזקת את טענת האכיפה הבררנית. לפיכך, עתרה ב"כ הנאשמת להורות על ביטול כתב האישום.

דין והכרעה

8. באשר לטענת ב"כ הנאשמת בדבר פסול או פגם בכתב האישום, סבורני כי אין בה ממש. "פגם" התפרש בפסיקה כאי עמידה בדרישות החוק באשר ל"כשרותו" ו"לתקפותו", ואילו פסול הינו "חסר" הנוטל מכשרותו של כתב האישום, או "ביתר" הפוגע בהגינותו של הדין (ראו יעקב קדמי "על סדר הדין בפלילים" חלק שני א' עמ' 1280 (2009)). לא ניתן לקבוע כי העדר אישור מטעם מח"ש בהתאם להנחיית פרקליט המדינה עונה על אחת מהגדרות אלו. לפיכך, סבורני כי במקרה דנן, יש לדחות את הטענה.

9. **באשר לטענת ב"כ הנאשמת בדבר הגנה מן הצדק, סבורני כי יש בטענה זו ממש. יש לקבל את טענת ב"כ הנאשמת לפיה נפלו פגמים בהליך וכי ניהול ההליך, כפי שהוא, חרף הפגמים הללו, מוביל לפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. עם זאת, ניתן לרפא את הפגם באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטול כתב האישום.**

10. עיקר עניינה של הגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של הליך פלילי ראוי, צודק והוגן. ההגנה תחול בכל מקרה שבו הגשת כתב האישום או ניהול הליך פלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית (סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982). הנטל להניח תשתית עובדתית לטענת הגנה מן הצדק רובץ על כתפי הנאשמת. לעניין זה יפים דברי כבוד השופטת דפנה ברק-ארז (בדעת המיעוט) בע"פ 5975/14 **אגרביה נ' מדינת ישראל** (31.12.15):

"טענת ההגנה מן הצדק נועדה לחול במקרים שבהם "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית"... וההצדקה המרכזית לשימוש בה "היא הרצון להבטיח כי רשויות החוק ינהגו באופן ראוי, כמתחייב ממעמדן כגוף שלטוני". בבחינת הטענה של הגנה מן הצדק יש להביא בחשבון מגוון רחב של שיקולים, ובכלל זאת את חומרת העבירה, נסיבות המקרה וכן שיקולים של גמול והרתעה. יש לאזן במכלול השיקולים גם את האינטרס הציבורי בקיום המשפט, במיציא הדין עם עבריינים ובשמירה על ביטחון הציבור ועל זכויותיהם של נפגעי העבירה. מנגד, יש להביא בחשבון גם את זכויות הנאשם, את טוהר ההליך

הפלילי, את השאיפה להביא לפסילת מהלכים נפסדים של התביעה ולשמור על אמון הציבור בבית המשפט... המשטר של הדין הפלילי מושתת לא רק על השאיפה להרשיע ולהעניש מי שכשלו בביצוע עבירות, אלא גם על תחושת צדק שבבסיסה עומדת ההנחה שאכיפת הדין אינה מקרית או שרירותית."

11. בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט (6) 776 (2005), נקבעו שלושה מבחנים מרכזיים לקיומה של הגנה מן הצדק:

ראשית, על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו.

שנית, על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. בשלב זה נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים, בין היתר, חומרת העבירה המיוחסת לנאשם; עוצמת הראיות (הלכאוריות או המוכחות) המבססות את אשמתו; נסיבותיהם האישיות של הנאשם ושל קורבן העבירה; מידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן ועוד.

שלישית, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון האם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום.

12. **יישום המבחן הראשון בדבר זיהוי הפגמים שנפלו בהליך**, מעלה כי במקרה דנן אכן נפלו פגמים משמעותיים בהליכים שננקטו ועל כך אין מחלוקת.

הנחיה מספר 2.18 להנחיות פרקליט המדינה (עדכון אחרון: 23.12.12), קובעת את מדיניות התביעה בתיקי חקירה בהם חשוד בביצוע עבירה כלפי שוטר מתלונן על שימוש בכוח מצד שוטר כלפיו (להלן: "ההנחיה"). על פי ההנחיה, במצבים בהם במסגרת חקירת חשוד, בעבירות נגד שוטרים, עולה טענת החשוד לפיה נקט נגדו השוטר שימוש בכוח, ישהה התובע את קבלת החלטה בתלונה נגד האזרח עד אשר תתקבל החלטה במח"ש ביחס לטענות שהועלו נגד השוטר (ס' 4.3 להנחיה).

13. התכלית העומדת בבסיסה של ההנחיה היא לאפשר תיאום בין הרשויות ולמנוע מצב בו ינוהלו שני הליכים מקבילים, ברשויות אכיפה שונות, ביחס לאותו אירוע. מצב העלול להסתיים בדיבור של הרשות בשני קולות, ואף עלול להוביל לקבלת החלטות שיפוטיות סותרות. תכלית נוספת הינה בירור מקיף והוגן של נסיבות המקרה, טרם תתקבל החלטה להעמיד לדין את האזרח (ראו סעיף 2 להנחיה וכן בש"פ 834/11 **קובודי נ' מדינת ישראל** (8.2.11)).

14. במקרה דנן, הועבר חומר החקירה לבדיקת מח"ש טרם הגשת כתב אישום, מח"ש ערכו בדיקה לגבי המעורבות הנוספת באירוע בלבד ואולם בשל זניחת התלונה על ידה התיק נסגר. עם זאת טענותיה של הנאשמת בתיק זה, ככל הנראה בשל שגגה, לא נבדקו. המאשימה אשר סברה כי יש בתיק אישור שפיטה גם בהתייחס לנאשמת הגישה כתב אישום נגדה. אין חולק כי כתב האישום נגד הנאשמת הוגש בסופו של יום בהעדר אישור שפיטה, בניגוד להנחיית פרקליט המדינה וכי על אף שמהתבררה הטעות הועבר התיק שנית למח"ש, הרי שעד עתה לא נתקבל אישור שפיטה.

15. הגשת כתב אישום נגד הנאשמת ללא אישור שפיטה מהווה חריגה מהנחיית פרקליט המדינה ויש בה פגיעה בזכותה החוקתית של הנאשמת להליך הוגן. כמו כן העובדה כי טענותיה של המעורבת השניה בתיק כן נבדקו טרם הגשת כתב האישום וכן העובדה כי הצליחה ב"כ הנאשמת להצביע על מקרים

דומים בהם כן חזרה המאשימה מכתב האישום מהווים אף הם פגיעה בזכותה של הנאשמת לשוויון בפני החוק.

16. **יישום המבחן השני בהלכת בורוביץ, מעלה כי משאותר הפגם, הרי שבקימו של ההליך הפלילי חרף הפגם יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות.**

17. סוגיית הגשת כתב אישום בטרם התקבל אישור שפיטה ממח"ש נדונה לא אחת בפסיקה. בע"פ 333/10 סרנקו נ' **מדינת ישראל** דחה בית המשפט העליון את טענת הגנה מן הצדק שעה שלא נתקבל אישור שפיטה טרם הגשת כתב אישום וקבע כדלקמן:

"מבעד למבחן המשולש האמור, לא יהא זה נכון לקבל את טענת המערערת בדבר החלת הדוקטרינה של ההגנה מן הצדק. זאת, בשל שלושה נימוקים מצטברים. האחד, תלונתה של המערערת נבדקה והמסקנה הייתה שהשוטרים לא עברו כל עבירה כלפיה. כך גם מסקנתי. השני, מהותה של הטענה אשר מופנית נגד עיתוי בדיקת תלונת המערערת. אף אם היה על רשויות התביעה לברר את תלונת המערערת טרם הגשת כתב האישום נגדה, אין לומר שיש בכך "פגיעה חמורה בתחושת הצדק וההגינות". בל נשכח, שתוצאות הבירור היו כי השוטרים פעלו על פי דין במהלך האירוע - בניגוד להתנהגות המערערת. השלישי, הנוהל אינו נוגע לזכות יסודית של נאשם הכתובה עלי ספר החוקים, כגון הזכות להיוועץ עם עו"ד, זכות השתיקה או זכות לשימוע בהתאם לחוק. אומנם על הרשות להקפיד גם על נהלים פנימיים, אולם הנימוק הנדון איננו עומד לבדו במקרה זה אלא מצטרף לנימוקים האחרים שהובאו. מסקנתי היא אפוא שהמקרה רחוק מלהתאים לכללי ההגנה מן הצדק באופן שמוביל לביטול כתב האישום".

18. במקרה דנן, במובחן מפס"ד סרנקו לעיל, שם תלונתה של הנאשמת נבדקה בדיעבד והמסקנה הייתה שהשוטרים לא עברו כל עבירה כלפיה, הרי שבתיק זה בעוד שתלונות השוטרים נחקרו, ואף הוגש כתב אישום נגד הנאשמת, וטענותיה של המערערת השניה נבדקו אף הן בשלב שלא היה תלוי ועומד נגדה כתב אישום, הרי שטענותיה של הנאשמת נגד השוטרים לא נבדקו ולא התבררו כלל. משכך סבורני כי בניגוד למקרה המתואר בפס"ד סרנקו הרי שבמקרה דנן ישבפגם האמור משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, פגיעה בזכותה החוקתית של הנאשמת להליך הוגן ולשוויון, ואף חשש לאכיפה בררנית. העובדה שתלונת שוטר כלפי אזרח זוכה לבירור ממצה, בעוד שתלונת האזרח לא זוכה כלל להתייחסות כל שכן לבירור מעמיק, ומבלי שהיה לו יומו, פוגעת בזכותו של הנאשם לשוויון ולהליך הוגן. בהקשר זה יודגש כי האינטרס שתלונה של אזרח כלפי שוטר תתברר לגופה הינו אינטרס ציבורי-חברתי, ואינו רק אינטרס של האזרח עצמו. זאת ועוד, העובדה כי תלונתה של הנאשמת הועברה לבדיקת מח"ש זמן משמעותי לאחר ביצוע העבירות, ושעה שכבר התגבשה החלטה בעניינה של המערערת הנוספת באירוע, גם בהם יש משום פגיעה בתחושת הצדק וההגינות.

19. **יישום המבחן השלישי מעלה כי ניתן לרפא את הפגמים באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב האישום.** אמנם נפסק בעבר כי הפרת ההנחיות בנושא 'אישור שפיטה' או אי יישומן כראוי עלולה להקים עילה לביטולו של כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק (רע"פ 959/15 שלבי נ' **מדינת ישראל** (10.2.15); ע"פ (י-ם) 10645-02-14 **מדינת ישראל נ' ממן** (25.8.14)). עם זאת נקבע לא אחת בפסיקה כי גם אם נפל פגם בהליך במח"ש, הרי שאין לתקן פגם זה בהכרח באמצעות ביטול כתב האישום, אלא יש מקום לבחון האם ניתן לרפא את הפגם באמצעי מתון יותר. עיון בפסיקה הקיימת בסוגיה זו מלמד כי בתי המשפט נכונים לקבל אישור שפיטה בדיעבד כדרך לריפוי

הפגם. כך למשל בפס"ד סרנקו דחה בית המשפט העליון טענה לפיה יש מקום לבטל כתב אישום בשל הגשתו טרם קבלת אישור שפיטה ממח"ש וזאת נוכח קבלת אישור בדיעבד. בבש"פ 834/11 קובודי נ' **מדינת ישראל** (8.2.11) קבע בית המשפט כי גם אם היה צורך בקבלת אישור שפיטה טרם הגשת כתב האישום, הרי "שעדיין אין לומר כי מדובר בפגם היוורד לשורשו של ההליך ושאינו ניתן לתיקון בדיעבד". בע"פ (מח' י-ם) 480-06-13 **מדינת ישראל נ ג דיאשוילי** (8.9.13) דן בית המשפט בערעור המדינה על ביטול כתב אישום בשל העדר אישור שפיטה. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור נוכח קיומו של אישור שפיטה שהוצג בדיעבד בהליך ערעור והחזיר את התיק להמשך דיון בשלום. (לעניין זה ראו גם ע"פ (מח' חי') 10726-01-11 **מדינת ישראל נ' קנדרו** (24.3.11); ת"פ (כ"ס) 19443-08-14 **מדינת ישראל נ' אחמד צפדי** (13.11.14); ת"פ (צפת) 4645-04-08 **מדינת ישראל נ' מיראזי** (1.1.12); ת"פ (קריות) 44302-12-12 **מדינת ישראל נ' פור** (26.5.13); ת"פ (נצ') 20121-01-14 **מדינת ישראל נ' אזרזר** (8.9.14)). מן המקובץ עולה כי ביטול כתב האישום במקרה של העדר אישור שפיטה יעשה במקרים קיצוניים וחריגים וכי בחלקם הארי של המקרים ניתן יהיה לרפא את הפגם על ידי בחינת התלונה כנגד השוטר וקבלת אישור שפיטה בדיעבד.

20. סבורני כי בנסיבות תיק זה, המסקנה היא כי ניתן לרפא את הפגמים באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב האישום. סבורני כי האמצעי המידתי והמתון הינו בדרך שבה בשלב זה יושהה מועד מתן המענה לכתב האישום על-ידי הנאשמת. מח"ש תברר תוך זמן סביר את התלונה, כאילו מעולם לא הוגש כתב האישום, ובהמשך לכך תחליט האם יש מקום לתת אישור שפיטה, אם לאו. ככל שבתום הבירור ינתן אישור השפיטה, יימשך ההליך כסדרו, ויימסר מענה לכתב האישום. ככל שלאחר בירור התלונה לא יינתן אישור השפיטה, יבוטל כתב האישום. השהיית המענה לכתב האישום תאפשר את סדר הדברים הנכון שבו קודם מתבררת תלונת האזרח נגד השוטר, ורק לאחר מכן מתבררת תלונת השוטר נגד האזרח. באופן זה תושג תוצאה אשר תתקן את הפגם שנפל בהליך. כך תקבל הנאשמת את יומה בפני מח"ש ואת זכותה להליך הוגן, ותלונתה תתברר לגופה, כאילו טרם הוגש כתב האישום.

21. בנוסף, העלתה ב"כ המאשימה טענה בדבר אכיפה בררנית הן באשר לבחינת תלונתה של המעורבת הנוספת בתיק והן ביחס למקרים אחרים בהם מצאה לנכון המאשימה לחזור בה מכתב האישום. אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא. העובדה כי פלוני הועמד לדין ואלמוני לא הועמד לדין, אינה מוכיחה בהכרח כי מדובר באכיפה בררנית. אמנם, הגישה הנוהגת במשפט הישראלי ביחס לעילת ההפליה אינה מחייבת הוכחת מניע פסול, אלא מסתפקת בהוכחת תוצאה מפלה (ראו דברי כב' השופטת דפנה ברק-ארז בע"פ 8511/11 **סלכני נ' מדינת ישראל** (פסקה 21) (12.8.12)), ואולם על הנאשם להוכיח כי הרשות הבחינה בין פלוני שהועמד לדין לבין אלמוני שלא הועמד לדין, כאשר אין טעם טוב להבחין ביניהם, ובאופן שבו ההבחנה אינה מתיישבת עם החובות המוטלות על הרשות. כידוע, לרשות המנהלית עומדת חזקת התקינות המנהלית, שלפיה מוחזקת היא כמי שפעלה כדיון, כל עוד לא הוכח אחרת. על מנת להפריך חזקה זו, על הנאשם הטוען לאכיפה בררנית לנסות לסותר ולחוכח כי בוצעה לכאורה הבחנה לא ראויה בין מי שנתוניהם הרלוונטיים שווים. משעה שהוצג בסיס ראייתי כאמור, מתערערת חזקת התקינות והנטל יעבור אל כתפי הרשות המנהלית, אשר תתבקש להוכיח כי האכיפה התבססה על שיקולים עניינים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטתה (ראו דברי כב' השופט עוזי פוגלמן בע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (פסקה 38) (10.9.13)).

סבורני כי הגם שהיה רצוי כי המאשימה תנקוט במדיניות אחידה בכל הנוגע למקרים מסוג זה, הרי שהחלטה שלא לחזור מכתב אישום נמצאת בתוך מתחם הסבירות של המאשימה. עצם החזרה מכתב אישום, במקרים אחרים אינה מספיקה בכדי לקבוע כי מדובר באכיפה בררנית ויש צורך לבחון כל מקרה לגופו. ב"כ הנאשמת לא הצליחה להצביע על אבחנה בלתי ראויה בין נאשמים שהנתונים ביניהם זהים. המאשימה נימקה את השוני בין התיקים עליהם הצביעה ב"כ הנאשמת לבין תיק זה ואף הצביעה על כך שהוגש כתב אישום גם נגד המעורבת הנוספת בתיק. לפיכך סבורני כי יש מקום לדחות טענה זו.

22. אשר על-כן, אני מורה כדלקמן:

- א. בשלב זה יושהה ההליך הפלילי.
 - ב. מח"ש תברר את תלונת הנאשמת לגופה, כאילו טרם הוגש כתב האישום.
 - ג. בתום הבירור, תודיע מח"ש באמצעות המאשימה, האם ניתן אישור השפיטה.
 - ד. בהמשך לכך תינתן החלטה משלימה בנוגע להמשך ניהול התיק או ביטול כתב האישום.
 - ה. נדחה להמשך דיון ליום 24.11.16 שעה 8:30.
- הנאשם מוזהרת בדבר חובת התייצבות.

ניתנה היום, י"ב אלול תשע"ו, 15 ספטמבר 2016, בנוכחות הצדדים.